

Szivárvány

2015. JANUÁR • XXXVI. ÉVFOLYAM • 381. SZÁM

1.

KÁNYÁDI SÁNDOR

Feketerigó

Ablakomban – nagy a hó, halihó! –
ott sétálgat egy feketerigó.
Jár a szeme: oda néz, ide néz;
sétálgat, mint egy igazi zenész.

De most nekünk – nagy a hó, halihó! –
nem fuvoláz a feketerigó.
Egyet-kettőt csitteget, csetteget,
kifizeti ennyivel a telet.

TULOGDY GYÖRGY
nyugdíjas terjesztési
felelős

**PACER
ILDIKÓ**
terjesztési
felelős

MÜLLER KATI,
képszerkesztő

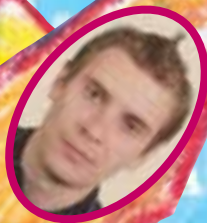
LÁSZLÓ NOÉMI Tél

A tél egy alvó óriás
fehér lehelete,
a horkolása hóesés,
szelet prűszköl vele,
felhőt szuszog, jeget süvít,
ködöt fúj, fényt csihol,
csilingel, mikor álmodik,
nyűszítve fuldokol,
két szeme csukva, mögüle
süt bágyadtan a nap,
ha kinyílik, a ragyogás
csak egyre fagyosabb,
a levegő, mint az üveg,
megtámaszt és bezár,
csőrével kopog rajta egy
tavaszhozó madár.

**SALAMON
KÁROLY**
terjesztési
felelős

**35 éve játszik veletek,
mesél szavakkal, színekkel
a SZIVÁRVÁNY
gyermeklap.**

**LŐRINCZ
BÉLA**
terjesztési
felelős

NAGYÁLMOS ILDIKÓ
Szivárvány

Korosodó, de nem látszik,
ma is éppen olyan kedvvel
szórakoztat, s velünk játszik.

Harmincöt év nem oly kevés,
de lurkók közt eltölteni
egyáltalán nem is nehéz.

Mesék, versek világába
röpít el, és velünk szárnyal,
minden este pizsamában
alszom el a Szivárvánnyal.

**Rajz: Fazekas Bence,
Szilágypanit;
Kolumbán Kriszta Andrea,
Gyergyószentmiklós;
Szőcs Tamás, Gyergyóditró**

**IMECS
VERONKA**
főkönyvelő

**ZSIGMOND
EMESE**
főszerkesztő

Balló Edina Orsolya, Marosvásárhely

A ti Csipikétek

Erdős Nóra, Marosvásárhely

FODOR SÁNDOR

A mámor

Amikor a felhők a válláig értek, Csipike valami egészen enyhe zökkenésfélét érzett, és úgy vette észre, hogy a világ többé nem zsugorodik alatta. A felhők se költöznek lennebb, ő sem nyúlik, emelkedik tovább a csillagok felé.

– Tovább nem nővök – állapította meg Csipike. Boldogan nézett körül, hogy számba vegye a rettentő kiterjedésű tájat, amelynek egyszeriben urává vált.

A Góliátpor valóban olyan mesés hatású volt, amilyennek Bagoly Doktor mondta. Csipike, a kedves kicsi törpe, a kisujjam-nagyságú vitéz – iszonyatos óriássá növekedett. A hegyek a bokájáig értek, a felhők

pedig a válla körül húztak el lassan, nyugodalmasan, mint laza, tépett vattaszőnyegek, arra, amerre a szél hajtotta őket.

A csillagok?

– Vajon mekkorát kellene még nőnöm, hogy elérjem a csillagokat? – Megtapogatta zsebében a góliátporos tasakot, amely vele, ruhájával és kalapjával együtt nőtt meg – nagyobbra tán, mint a Rettentő Kőszikla. – Vajon, ha még bevennék belőle, ha teszem azt, mind bevinném, elérném-e a fényes csillagokat? – töprengett Csipike. – Már-már azon volt, hogy kipróbálja, amikor letről, nagyon mélyről valami kétségbeesett hangocskafélét hallott:

– Ne! Ne!!

Bagoly Doktor lett volna? Vagy csak képzelődött? Mindenesetre meggondolta magát.

– És ha elérem a fényes csillagokat, mi lesz? Ki tudja, tán akkorára nővök, hogy már a bokáimig érő Sziklát és a tenyéryi Tisztást se látom!

Rájött arra, hogy sokkal jobban szereti a kis játékszer-vidéket, amelyből ilyen rettentő nagyra sikerült növekednie, semhogy egészen el tudna szakadni tőle, vagy éppenséggel elpusztítaná. Hiszen minden mozdulatára vigyáznia kell ám, nehogy az erdőre taposson. Egy rossz mozdulat, ügyetlen lépés – és az Erdő, úgy ahogy van, mindenestül alakatlan tömeggé lapitódik a talpa alatt.

– Ne féljetek – nézett le elérzékenyülten –, nem azért nőttem nagyra, hogy elpusztítsalak, hanem azért, hogy vigyázzak rátok... Rád is, Kőszikla, rád is Korhadozóbelű Vén Fenyő meg Óriásnagy Bükkfa, akiket meg se tudok különböztetni, egészen elvesztek az erdőben, amelyik innen fentről olyan, mint a medve bundája... És titeket se bántalak, kis hitványok... Te hepcikáskodó Szarvasbika, te torkos Medve bácsi, vérengző kis Nyestek, rád se haragszom, vén gonosz és pimasz Kecsebéka. Valahogy mind egyformák, nagyon-nagyon egyformák lettetek, inkább szeretlek titeket, semhogy haragudni tudnék rátok. És a barátaim? Kukucsi, a mindig éhes-álmos Kukucsi egy-

általán fel tudja-e majd fogni, hová lett Csipike, megérti-e, hogy az az iszonyatos óriás, akinek csak a papucsát látja majd, az mind én vagyok? Hát az én ijedős Nyulambulam, szép hangú Madárkám, megérti-e? Nem, dehogy. Majd megszokják az irdatlan nagy papucsot. Madár felfedező útra indul, eljut a bokámig, esetleg a térdemig, és akkor se tudja majd, hogy az éjszaka eltűnt Csipike nőtt ekkorát. Hacsak Bagoly Doktor meg nem mondja...

És Csipike elérzékenyülten vette tudomásul, hogy az egész Erdő ott lent, mindenestül

egyformán kedves neki, egyformán szereti benne kedveseit és azokat, akikre a tegnap még haragudott. Hatalmas vágyat érzett, hogy jót, valami nagyon jót tegyen velük, hogy szebbé, boldogabbá tegye az életüket... És nemcsak azokét, akiket ismer, hanem mindazokét, akik a látóhatárán belül léteznek, hiszen ahogy elnézett a felhőfoslányok ablakain át, a messzi hegyek és erdők mögött világos pontocskákat látott, sok-sok apró világos pontocskát, mintha Szentjánosbogár-telepek lennének a távolban. Milyen jó lesz majd megállítani a fagyos szeleket,

ideterelni a nehéz hópelyheket hordozó felhőket, hintsenek takarót e vidékre, ami majd megvédi az élőlényeket a fagytól. Azután, úgy tavasz felé, langyos szellőt irányít erre, sőt a leheletével is segít; a felhőkre lehel majd, azok pedig nem havat, hanem esőt hullatnak, és megolvasztják a hótakarót, hadd bújjon ki a kedves hóvirág, bontsa ki szirmait az ibolya, és útját állja majd a tavaszi fagyoknak, hogy egyetlen rügyecske se pusztuljon el... Hogy ő mindebből alig lát majd valamit? Hogy nem látja a kis hóvirágot, az ibolyát, az első kipattanó rügyet, Nyulat, amint boldogan legelészi a zsenge madársóskát? De látja a kizöldülő erdőt, és a tavasz zsongása bizonyára el-

jut majd a füléig. Amit ő lát és hall majd, az nem sok kicsike szépség lesz, hanem maga a nagy-nagy boldogság!

Soha ekkora örömet nem érzett Csipike. Kár, hogy legalább Madár vagy Kukucsi nem nőtt meg vele együtt, most mindezt elmondaná nekik, és ők bizonyára vele örülnének. De így sem volt egészen egyedül. Felnézett a magas égre, a tündöklő csillagokra. Kiválasztotta magának a lenyugodni készülő Esthajnalcsillagot, és rákacsintott.

A csillag visszakacsintott Csipikére.

MÜLLER KATI rajzai

Óriás-Csipike felülről néz le a világra. Milyen más így minden! Te felismered, melyik rajznak melyik a felülnézete?

DÖBRENTÉY ILDIKÓ

Bálnamese

Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy kicsiny, kék szemű bálna. Pancsolt a kékvizű Nikosz-tengerben, és körülötte csak úgy hemzsegtak a süllők, a cápák, meg a ráják.

Sokáig kicsiny volt a bálna, ám egy napon váratlanul nőni kezdett. Megette a reggelijét, és akkora lett, mint a mamája. Megette az ebédjét, és nagyobb lett, mint a papája. Megette a vacsoráját, és hosszabb lett, mint a korallzátony.

Megijedtek a süllők, a cápák, a ráják.

– Ne egyél többet, kicsiny kék szemű bálna! Mi lesz velünk, ha még nagyobbra

nősz, és pancsolni kezdesz? Nem férünk el téled!

– De én még kicsiny vagyok, nekem enni, nőni és pancsolni kell! – bömbölte a kicsiny bálna panaszosan.

– Nézd, már egészen a tengerfenékhez lapulunk, hogy elférjél fölöttünk! – bizonygatták a többiek. – Kinőtted a Nikosz-tengert!

– Akkor most mit csináljak?

– Ússzál nyugat felé, és keresd a piros Szimóna-tengert, ott majd elférsz!

Elbúcsúzott hát a kicsiny kék szemű bálna a szüleitől, és elindult a piros Szimóna-tengerhez szerencsét próbálni.

Úszott, úszott, közben nem evett, nem ivott, nehogy tovább nőjön. Harmadnapra már úgy korgott a gyomra, mint egy morgoló vulkán.

– Bekapok egy falatkát! – gondolta. Azzal jól bevacsorált. Menten kétszeresére nőtt: a feje az egyik partot verte, a lába a másikat.

– Ó, kilóg a lábam a vízből! – kesergett.

Abban a pillanatban egy mogorva sellő bukkant fel a habokból. A kezében egy rozsdás kulcsot szorongatott:

– Lila-szoros, határállomás! Vámvizsgálat!

– Nekem nincs semmim, csak saját magam – szepegte a kicsiny kék szemű bálna –, én meg még kicsiny vagyok.

– Kicsiny, nagy, nálunk a méret nem számít! Ha nincs vámolnivaló, suhanjon tovább máris, ne vesztegessük az időt! – azzal a mogorva sellő kinyitott egy zárat, és szélesre tárt egy kaput.

– Hol vagyok, kérem szépen? – csodálkozott a kicsiny kék szemű bálna.

– A Lila-szoros kapujában! A kékvizű Nikosz-tengerből a pirosvizű Szimóna-tengerbe a Lila-szoroson át vezet az út. Amott már várja önt a fogadóbizottság: a pirosszemű királycápa, a csikóhal és az éneklő polip.

– Mi az a piros, amit eszegetnek?

– Pirosszemű tengeri málna.

– Kaphatok én is?

– Amennyit csak akar! Suhanjon át a Lila-szoroson, s legyen a pirosvizű Szimóna-tenger lakója!

A kicsiny kék szemű bálna megpróbált átsuhanni. Próbálta könnyedén, próbálta furakodva, próbálta fejfelé nekirohanva, végül oldalról rárontva, de sehogyan sem sikerült – Túl szoros ez a szoros! – gondolta kétségbeesetten, és zokogni kezdett: – Jaj,

de szerencsétlen vagyok! A fejem a vízben, a lábam szárazon, amott a sok finom tengeri málna, és én meg sem kóstolhatom!

Hát, ahogy ott sír, hüppög keservesen, egyszer csak bummm, beomlik a Lila-szoros!

Na, úszhatott most már a kicsiny kék szemű bálna! Úszott is! A fogadóbizottság pedig egy fürt tengeri málnával várta.

Azt már nem tudom, hogy nőtt-e tőle, vagy összement, mert a piros színű Szimóna-tengerben az ilyesmit nem méricskélik.

Csak azt tudom, hogy a kicsiny kék szemű bálna otthonra lelt a Szimóna-tengerben. Később odahívta anyját, apját is, és attól kezdve újra boldogan éltek. Tán még most is élnek, ha meg nem haltak!

Így volt, nem így volt, égbőlpottyant mese volt.

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER

Bálnabaj

Berci, a mentaszínű bálna egy reggel éppen öltözködött, amikor furcsa zajt hallott: Zrr-haj-hú-recs! – ilyesmi volt ez a zaj.

– Mi zrrget, hajgat, huhog, recseg ott? – szeppent meg Berci.

– Én vagyok, ajjaj! – mondta a zaj forrása. – A nadrágod! Finomabban bánj velem, mert mindjárt kettérepedek!

– Nahát, tudod a nevem? – csodálkozott Berci. – De hogyan beszélsz?

– Ö-ö-önvédelemből – nyögte a nadrág.

– Értem – vágott a bálna értelmes arcot, pedig dehogyis értette.

– Hzlról – mondta a nadrág, mint akit fojtogatnak.

– Tessék?

– Húzálmagról – próbálkozott még egyszer a nadrág, mert közben Berci leült reggelizni.

– Micsodaaa?

– Húzzál már le magadróóól, mert mindjárt szétfeslek! – böszült fel a nadrág.

– Jó – mondta a bálna –, akkor valami mást veszek fel. Most már jobban vagy? – faggatta a padlón heverő, alélt ruhadarabot. Az azonban meg sem mukkant. – Biztosan lemerült az önvéd-elem – töprengett a kisbálna.

Újra nekiállt öltözködni, de ezúttal sem járt jobban. Szerre tiltakozott, nyögött, jajgatt a pöttyös háromnegyedes nadrág, az izoming és a trikó, amire kishajó volt hímezve. Ez volt Berci kedvence, de ma reggel még ő is panaszkodott:

– Kedves Berci, ne haragudj, de az utóbbi időben mintha egy kicsit... Hogy

is mondjam na... Gömbölydedebb lennél!

A pöttyös nadrág ennél szókimondóbb volt:

– Kövér vagy, Berci, kihíztál minket!

– De hát bálna vagyok, nem keszeg, hí-zom, ha nem is eszek! – védekezett Berci, s rossz lelkiismerettel gondolt a sok moszat-tortára, amit előző nap behabzsolt. – Most mit vegyek fel? – eresztette búnak a fejét. –

Mit ér a bálna, ha pőre, ha kilátszik a bálnabőre? Jajajaj! – kesergett Berci, s szégyenében mentaszí-nűből málnapirossá vált.

– Anyanya, anyaaaa! – kiáltott Samu. Gyere gyorsan, a zöld bálna megpiro-sodott a faloon!

– Mi a baj, kicsim? – si-etett be anya a nagy óbé-gatásra.

– Nézd, a falon málnaszínű a bálna, mert szégyenkezik, anyaaa!

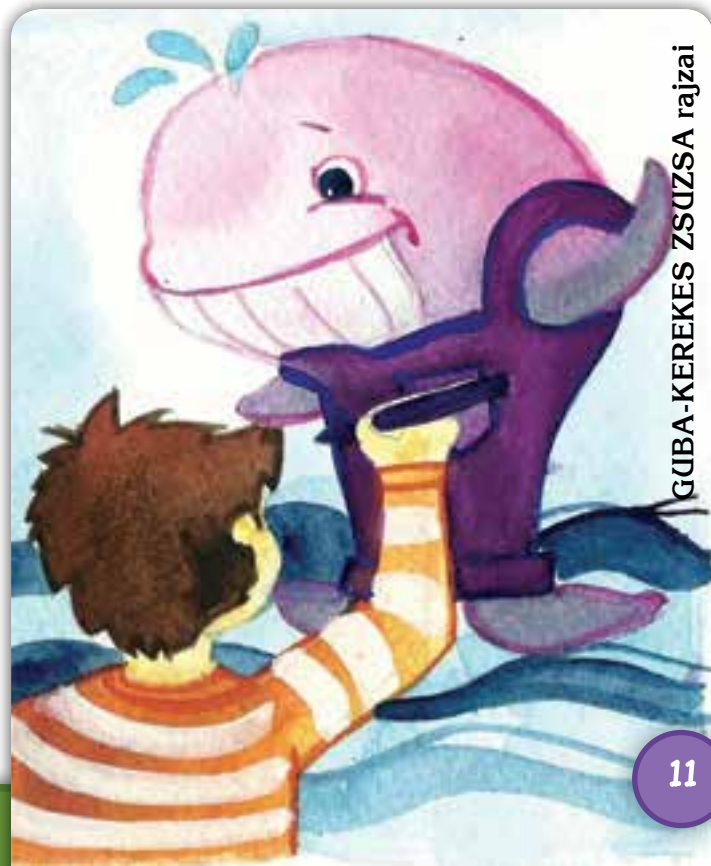
– Hiszen az mindig is piros volt – mondta anya határozottan, de magában nem volt annyira biztos a dologban. – Na jó, játsszál szépen, én megyek a konyhába – tette hozzá

gyorsan, hogy addig se kelljen ezen gondolkodnia.

A kisfiú egyedül maradt a szobában.

– Ne szomorkodj, Berci, rajzo-lok én neked zsírkrétával nadrágot, kantáro-sat, mint az enyém – mondta, és cinkosan összekacsintott a bálnácskával.

Színezd pirosra a nyári ruhák, kékre pedig a téliek melletti pöttyöt.

GUBA-KEREKES ZSÚZSA rajzai

SZÁNTAI JÁNOS

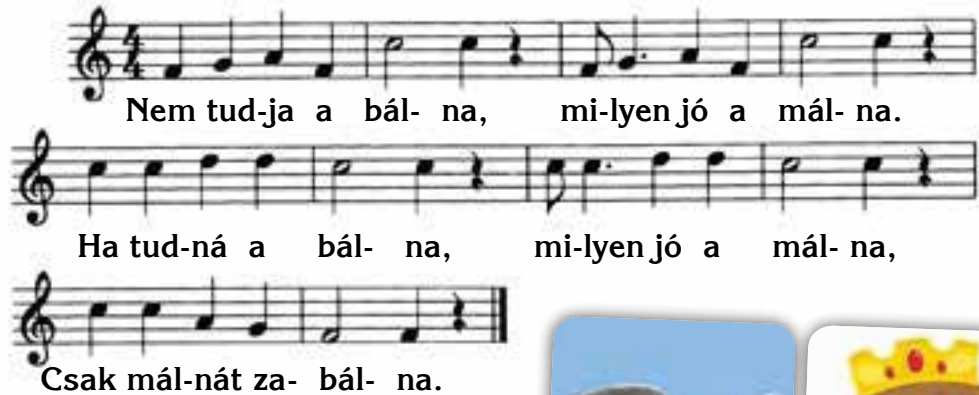
A bálna

„Nem tudja a
bálna,
milyen jó a
málna.”

Szegény, azt se
tudja,
mi a vízi-
pálma.
Ha tudná a
bálna,
mi a vízi-
pálma,
tüstént oda-
szállna,
vízipálma-
ágra,
vízipálma-
dárrá,
bizony, azzá
válna.

Jaj, balaenop-
tera!
Azt se tudod,
milyen
a könnyező-
pálma.
Mert ha tudnád,
milyen
a könnyező-
pálma,
rögvest oda-
szállnál
könnyes pálma-
ágra,
zokogó ga-
lambbá,
bizony, azzá válnál.

Bálna – málna. Mi is kerestünk hasonló
rímeket. Mondd ki, amit a képpárokon
látsz, és találj ki kétsoros versikéket
ezekkel a rímekkel.

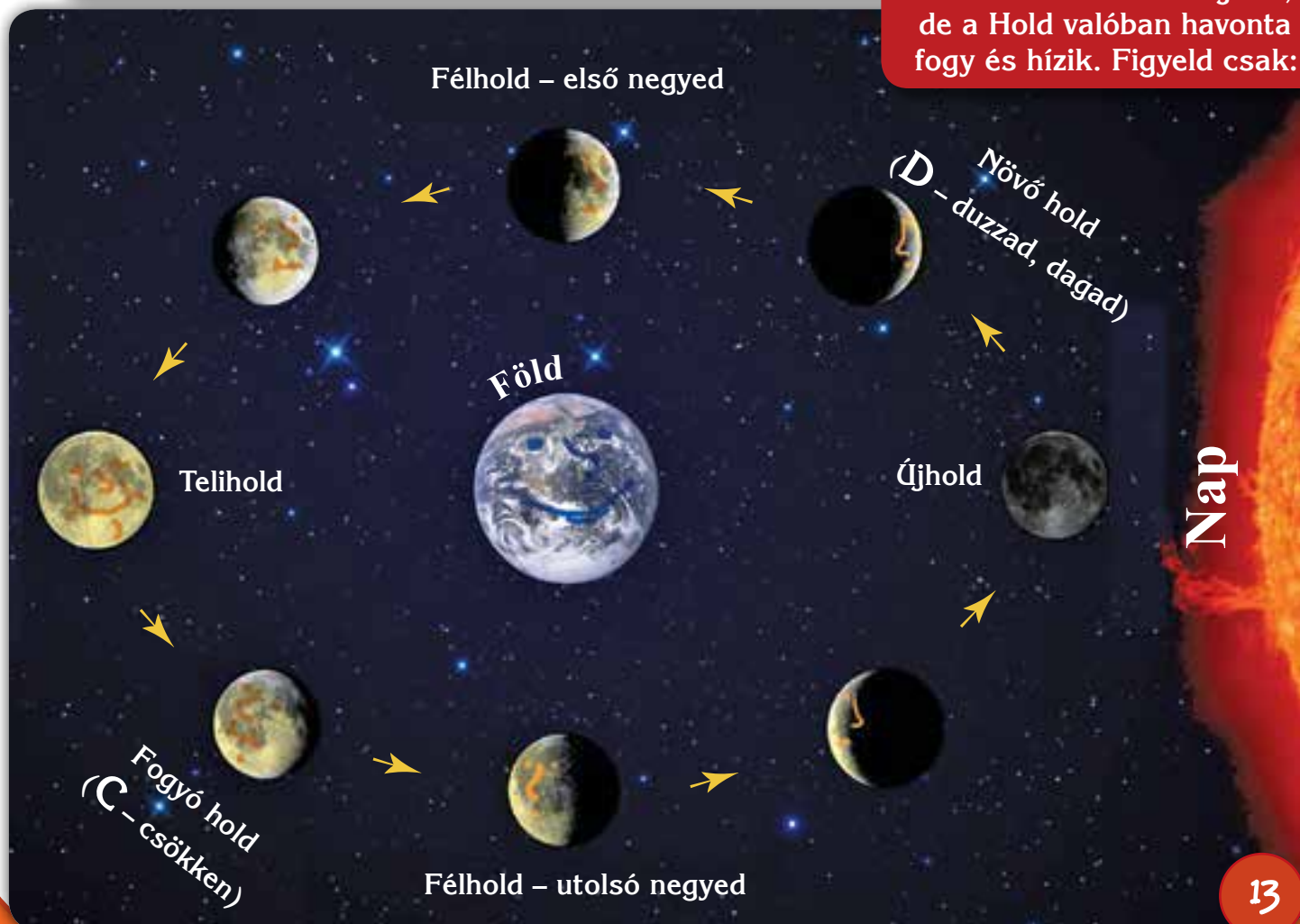
CSEH KATALIN

Zita

Zita a hold-cukrászdában
vásárol hold-omlós
süteményt, hold-fagyit,
s meglátogatja hold-nagyit.
Zita a hold-porondon
vígán táncol és dalol,
a sok néző megcsodálja,
ő a tapsot várva várja,
és a végén meghajol.

Zita a holdudvaron
térül-fordul, meg nem áll:
teleholdat diétáztat,
fogyó Holdat csak zabáltat,
holdtányért mosogat, százat.
Nap sugarát fonja holdsugarba,
fáradt testét várja
csillag-nyoszolyája.

Ha nem is a Zita főztjétől,
de a Hold valóban havonta
fogy és hízik. Figyeld csak:

TÓTH ÁGNES

Fagy

Hóemberem piacra ment,
Répaért állt sorba,
Mert az éjjel a hidegben
Lefagyott az orra.

Vettem neki sálat, sapkát,
Kesztyűt, nagykabátot,
Ráadtam a jó öregre,
Mert már nagyon fázott.

Tetszett neki az új ruha,
Megnyugodott végre,
Mosolyra gyúlt fél perc alatt
Mókás, kerek képe.

Jön a tavasz, én már tudom,
Olvad nemsokára,
Örülne még hóemberem,
Hogy ha újra fázna.

**Fesd ki mindazt, ami
színes a fehér tájban.**

BAK SÁRA rajza

Számold meg, hány hóember és
hány sárgarépa van a rajzon?

Kinek a leg-
hosszabb a sála?

Rajzold meg a pontozott
vonallal húzott részeket.

OKTÓBER szürete
kamrákat tölt tele.

NOVEMBER vad szele:
gyerektél fut vele.

Eljött a **DECEMBER**,
kacsints ránk, hóember!

Szivárvány

SZEPTEMBER szellője:
fecske száll előre.

AUGUSZTUS nyárheve:
vár a víz – hopp, bele!

JÚLIUS tenyere
mindenki kenyerere.

Emeld ki ezt a kettős
lapot, ragassz a hátára
kartont, és fűzz fonalat
bele. A borítóról vágd ki
a hónapok képecskéit,
és ragaszd a helyükre.
Adjon Isten minden jót
az új esztendőben!

JANUÁR
jégen jár.

FEBRUÁR szekere
hózsákkal van tele.

MÁRCIUS virága
ablak a világra.

naptár 2015

JÚNIUS napfénye
szívmeleg zenéje.

MÁJUSI orgona
zöld ágon kész csoda.

ÁPRILIS tréfája:
hős, aki kiállja.

BALÁZS PÁL:
Egy kerek esztendő

SIMON RÉKA ZSUZSANNA

Régi nagykabát

Volt egyszer egy nagykabát,
morgós-, foltosféle.
Sok fogason lógott ám
vagy úgy harminc éve.
Akkor cserfes, csinos, cifra,
most már morcos, régi,
ki a fogason a helyét
új kabáttól félti.
Terpeszkedik, pöffeszkedik,
mordul kabáthangon,
előbb-utóbb, szegénykém,
a padláson landol.

SZŰR

BALÁZS TIBOR versei

Nagykabát

Én vagyok a nagykabát,
kérem, húzza ki magát,
mert ha nem jár egyenesen,
magát többé fel nem veszem!

KÖDMÖN

NAGYKABÁT

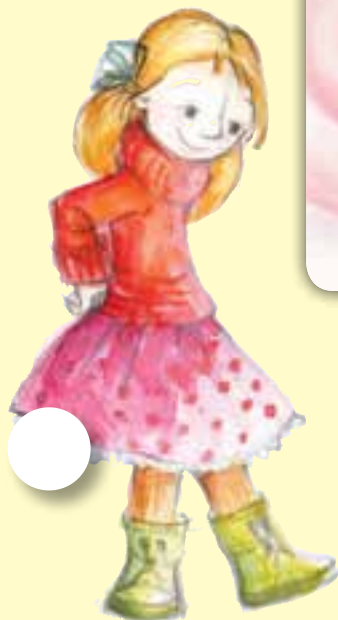
MENTE

Melyik kabátnak mi a neve?
Kösd össze a kártyát a rajzzal.

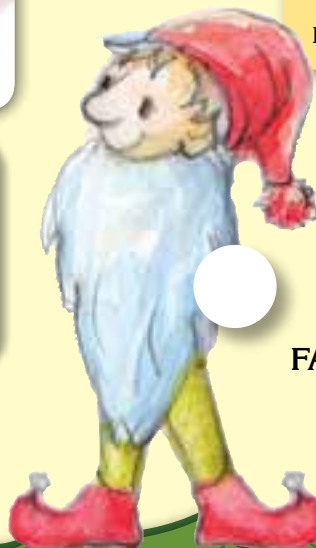
Hosszú sál

A rohanásban
lelóg a sálam,
veri a vállam.
Megtorpanok,
veri a térdem,
futok tovább,
veri a hátam,
veri a kezem,
veri a lábam.
Ruhásszekrény
unalmából
kimentettem.
Kérdem én most:
e sok verést
megérdemlem?!

Olyan hosszú, hogy az
állát, a térdét,
a bokáját veri.
Fesd megfelelő színűre a
rajz mellett álló pöttyöt.

- Az állát veri. ●
- A térdét veri. ●
- A bokáját veri. ●

FAZAKAS CSILLA
rajzai

Az üveghegyen túl

A tél ráérősen nyújtogatta hatalmas, fehér derekát. Nagyanyó a szobában ült. Mellette a kályhában farönkök pattogtak, sisteregtek, előtte nagy szövőszék magaslott. Keze fürgén járt ide-oda a vetélővel a láncfonalak között. Boldizsár, az unokája követte minden mozdulatát.

– Mit szósz, Nagyanyó?
– kérdezte kíváncsiskodva.

– Mesét – válaszolta Nagyanyó.

– Most hol tartasz éppen?

– Az üveghegynél. Nemsokára túl is jutok rajta.

– És az üveghegyen túl mi van?

– Hát ez az, amit még nem tudok. A tejüveg miatt csak homályosan látok. De nemsokára felérek a hegytetőre. Így na, már fenn is vagyok. Hú, de fúj a szél.

– Mit látsz a hegy mögött?

– Az üvegvárost.

– Mesélj róla!

– Mindjárt, csak kerüljek egy kicsit közelebb hozzá. Meg kell várnod, amíg megszövöm az utat odáig... Na, még egy kicsi, és ott is vagyok. A városkapunál cipőt kell váltanom, mert csak üvegcipőben engednek be.

– Mi van az üvegvárosban?

– Sokemeletes üvegházak. Az üvegfalakon át minden látható. A mellettem levő ház földszintjén éppen egy öregúr teszi fel

üvegszemére a szemüvegét. Az első emeleten két huncut, törékeny kislány bújócskázik. Könnyen megtalálják egymást, hiszen minden átlátszó. A második emeleten egy anyuka faggatja kisfiát: „Megtanultad a leckét holnapra?” „Igen” – válaszolja a fiú üveges tekintettel. „Ne próbálj átejtetni, fiam, mert átlátok rajtad” – dorgálja az anyuka.

– Hát az emberek is üvegből vannak?

– Igen. Ezért, aki jókedvű, úgy ragyog, akár egy villanykörte. Aki haragos, olyan, mint a petróleumlámpa bekormosodott üvegharangja.

– Fákat is látsz?

– Sokat. Az üvegfák levele kristályüveg. Ha meglengeti a szél, tündérkórusként csilingelnek.

– És az állatok?

– Itt él a híres üvegi nyúl. A patakokban üveghalak cikkannak.

– Most hol vagy?

– A körúton, egy üveges nyomában. A hátán kis és nagy üvegtáblák. „Üvegeet, üvegeet” – kiabálja. A sarkon túl egy utcazenész fülrepesztő üveghangon hegedül.

– Az üveggyermek jár az iskolába?

– Természetesen. Napi hét órában tanulják az üvegfúvást.

– Miért nevetsz, Nagyanyó?

– Két jóbarát találkozott az imént az utcán. Kézfogáskor kezük úgy koccant össze, mint két kristálypohár. Így köszöntöttek egymást: „Egészségedre!”

– Nagyanyó, kérlek, menj el a cirkuszba is vagy a játszótérre.

– Sajnos nem mehetek, kis unokám, mert az előttem haladó üveges megbotlott, és a nagy csörömpölésben egy fel pattanó üvegszilánk elvágta a mese fonalát.

Micimackó, Malacka és a csodarózsa

MILNE meséjét továbbszötte SIGMOND JÚLIA

FORRÓ ÁGNES rajza

MALACKA: Jó reggelt, Micimackó! Melyik a kedvenc virágod?

MICIMACKÓ: Hááát... nem is tudom... Talán legjobban az akácfa virágját szeretem, mert a méhecskék legfinomabb méze az akácméz.

MALACKA: Nem így értem, Micimackó! Inkább azt mondd meg, szerinted melyik a legszebb virág?

MICIMACKÓ: Mindig az, amelyik éppen virágzik. Most például a jégvirág.

MALACKA: Jó, jó, de emlékszel, milyen mesét olvasott Kangamama a virágok királynőjéről?

MICIMACKÓ: A rózsára gondolsz?

MALACKA: Na, végre! Ez az! Képzeld, Micimackó, van egy rózsám!

MICIMACKÓ: Ugyan már, Malacka! Honnan lenne neked télvíz idején rózsád?

MALACKA: Tudod, hogy a házikóm egy hársfa mellett áll. És képzeld, a hársfa oldalából ki-nőtt egy rózsza.

MICIMACKÓ: Hát azt nem hiszem!

MALACKA: Ha meglátod, majd elhiszed. Eddig azért nem vettem észre, mert a fa túlsó oldalán nőtt ki.

MICIMACKÓ: És most hogy vetted észre?

MALACKA: Mostanában reggelenként méhecskék és katicabogarak röpködnek a házam körül. Megjelennek, aztán hirtelen eltűnnek. Tegnap egy csodaszép pillangót is láttam.

MICIMACKÓ: És az is eltűnt?

MALACKA: Igen. Elhatároztam, hogy ma reggel meglesem ezeket a titokzatos, téli vendégeket.

MICIMACKÓ: Ezért korán reggel felkeltél...

MALACKA: Bizony! És amikor jöttek a méhecskék és katicabogarak, végül a csodaszép pillangó, és előbb repdestek, majd eltűntek a fa mögött, utánuk másztam...

MICIMACKÓ: És akkor megláttad a rózsát!

MALACKA: Nem hittem a szememnek, amikor megláttam a csodarózsát.

MICIMACKÓ: Milyen színű ez a te csodarózsád?

MALACKA: Rózsaszínű!

MICIMACKÓ: Malacka! Van piros rózsza, fehér rózsza, sárga rózsza...

MALACKA: Mondtam már: rózsaszínű!

MICIMACKÓ: Nahát! Ezt megnézem.

MALACKA: Épp azért jöttem, Micimackó, hogy meghívjalak, és bemutassalak a csodarózsámnak.

MICIMACKÓ: Máris indulhatunk!

MALACKA: Holnap meghívom az egész társaságot, Kangamamát, Zsebibabát, Fülel, Nyulat, Tigris, no meg Bagolyt is, hogy mindenki megcsodálhassa az én rózsámat.

MESÉLŐ: Másnap valóban eljött mindenki! Még Róbert Gida is megjelent, de sem ő, sem Bagoly nem tudta megfejteni a rejtélyt: hogy nőtt ki a fa törzséből a téli fagyban ez a gyönyörű rózsza?!

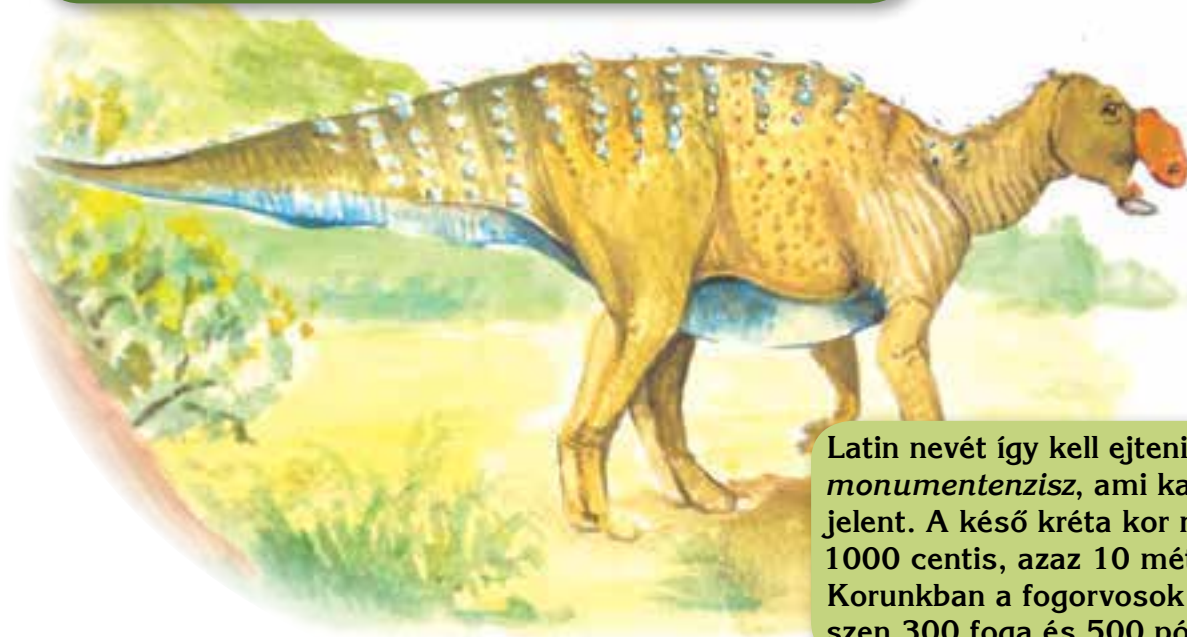
Keresd meg
a jégvirágot,
a hímzett, a faragott,
az igazi rózsát,
és azt, amelyiket
Malacka rajzolta.

Készíts gyurmarózsát. Sodorj hosszú gyurmakígyót, lapítsd vékonyra egy pohárral vagy sodrófával, majd egyik szélét összezsíppentve, a másikat pedig kitűrőgetve csavard fel. Szárként szúrj bele hurkapálcikát.

DINOSZAURUSZOK

Írta Lángi Péter, rajzolta Kiss Ferenc

Latin nevét így kell ejteni: *griposzaurusz monumentenzisz*, ami kampóscsőrű gyíkot jelent. A késő kréta kor növényevő őslénye 1000 centis, azaz 10 méter hosszú volt. Korunkban a fogorvosok álma lenne, hiszen 300 foga és 500 pótfoga volt.

Griposzaurusz – Kacsacsőrű dinó

Vonszolgatom tonnáimat,
lassan mozdul lomha lábam,
reng a föld a talpam alatt,
oldalamon reng a hájam.

Mohó éhem űz előre,
böhöm szájam tátom nagyra,
hogy mint roppant kacs csőre,
ami zöld, azt leharapja.

Hersen páfrány, faág roppan,
s ott marad a csupasz törzsük,
vigan győzöm nyolcszáz foggal,
akár törhet is belőlük.

Bár agyam csak csöpp mogyoró,
testem majdnem ezer centis,
okos nevem pedig: grypo-
saurus monumentensis.

Tirannosaurusz rex

A tirannosaurusz
nem mosolygó kalauz.
Ábrázolja ijeszteget,
s lyukaszt, de nem menetjegyet.
A dinóbőrt kezelgeti,
amíg gazdája viseli.
Szerszáma az állkapcája,
csitteg-csattog, ha használja.
Minden dinó fut előle,
egy se vágyik lyukas bőrrre.

Már neve is félelmetes, azt jelenti: zsarnokgyík. A kréta kor végének két lábon járó őslénye csúcsragadozó volt. Ez azt jelenti, hogy nem volt nála erősebb állat akkoriban. 13 méteres és csaknem hét tonnás volt.

DÖME ZSUZSA

Dinók a képes-könyvben

Óriási lehetett!
Biztos' mindent megevett.
Fejét vesztve menekült
mind, ki útjába került.

Feledésbe nem merült:
csontja kőbe merevült.
Szegény dinoszaurusz!
Most már nincsen benne szusz.

Ügyesedjünk

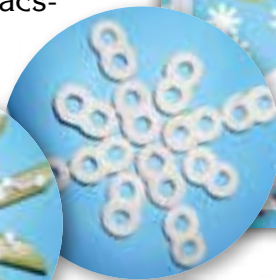
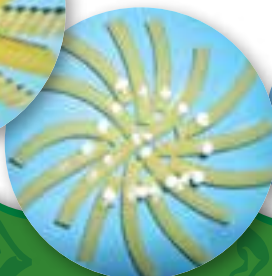
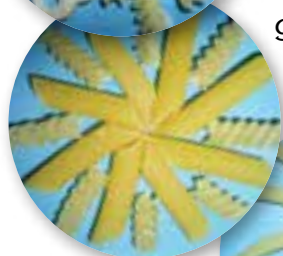
• **Fándly Enikő tanító néni** osztálya a nagyváradi D. Cantemir Iskolában színes csomagolópapírral hagyományos, fonállal és zsenília-dróttal modern, fülvédős hóemberré varázsolta a fehérre festett kartonhengert.

• Kartonhenger a teste a ceruza-tartó pingvinnek is, amely **Kocsis Éva** és **Egri Edit tanító néni szilágykrasznai diákjainak** vidám téli kézimunkája.

• **Sas Emőke** hegyközszentimrei kisdíákja, **Papp Zsolt** fonalhurkokkal keretezte be a téli kollázs-képet. Hóemberét karton-tányér alpra ragasztotta.

• Nincs két egyforma hókristály. Tudják ezt **Dénes Katalin** és **Szakács Csilla marosszentpáli tanítványai** is. Ahány hópehely, annyiféle, csak az a közös bennük, hogy mindeiket száraztésztából, maguk-öntötte gipsz figurákból és habszivacs-szemcsékből ragasztották.

• Úgy szép a világ, ha kerek, érezték meg ösztönösen **Juhász Ilona körösrévi óvodásai**, és nemcsak a hét napjait vagy az év hónapjait mutató órát, hanem hangulatos téli képeket is kerekre formázták.

• Szerencsét hoz a kéményseprő, a malac, a négylevelű lóhere, de főleg **Szodorai Melinda tanító néni szilágysomlyói osztályának** újévi jókívánsága. A téli tájat vágott és tépett színes papírból szerkesztették.

• **Komáromi Tünde és Gál-Máté Éva** apróságai a **tordai Jósika Miklós Líceum Óvodájából** havas januárt kívánnak minden Szivárvány-olvasónak. A papírgyerekek gyufásdoboz-szánkókkal indulnak a domboldalra, a káposzta-hóember fehérsége az igazi havat idézi.

Szárnybontó

Nagy hó esett, és a nyúl elindult szánkózni. Találkozott macival, aki hóembert épített. Nyúl felült a szánkóra, és mire észbe kapott, egy szempillantás alatt neki is ment a hóembernek.

– Jaj, ne haragudj, tönkrement a hóembered – kiáltott a nyúl.

– Nincs semmi baj! Gyere, építsünk egy újat! – mondta maci.

Együtt építettek egy szép nagy hóembert.

**Herczeg Éva tanítónő
székelyszentléleki osztálya**

**Bartha Boróka,
Kovácszna**

**Leopold-Szász Hanga,
Gyergyószentmiklós**

Felkelt már a hideg szél,
Jaj, de fázik, aki él!
Menj be a jó melegbe,
Ne állj kinn a hidegben!

A zabolai III. B

Ha látom, lerajzolom,
de inkább elmondom:
mikor jégen, akkor siklik,
mikor földön, akkor gurul.

**Rausch Dalma,
Gyergyószentmiklós**

Hulldogál a hópehely,
Én vagyok a hóember.
Minden gyerek szeret engem,
Örvendezve játszik velem.
Itt van a tél, itt van újra,
A hóembernek jól megy a sora.

Fülöp Brigitta Adrienn,
Marosvásárhely

Végre megláttam
a havat,
elővettem
a szánkómat.
Le is csúsztam
már a hegyen,
jaj, csak bucskázás
ne legyen.

Loşonţi Giulia,
Kolozsvár

Gyűjtő Barbara,
Csíkmenaság

Kövér Margit osztálya
a sepsiszentgyörgyi Ady
Endre Iskolából:

Tél, tél, tél,
de jó lenne szánkózni,
hegyoldalon csúszkálni,
domb mellett korcsolyázni.

Rab Norbert

Siklik a szán, jaj, de jó,
Januárban jött a hó.
Sikoly, játék, szán és ló,
Gyermekeknek az a jó.
Hócsata, sok hógolyó,
Nicsak, mennyi hómanó.

László Noémi

Patyolat hó, gyere már,
sok gyerek várva vár.
Érkezésed viharos,
olvadásod bánatos.
Szánkózik a sok gyerek,
vigadni most már lehet.

Rendi Andrea

Hull a hó
lassacskán,
fehér szőnyeg
földre száll.
A gyermekek
hógolyóznak,
jókedvűen
hancúroznak.

Csoma Noémi,
Kolozsvár

Szabó Pál Dávid,
Marosvásárhely

Csipike postája

A 35 éves (anyuka-apuka-korú) Szivárvány a legboldogabb szülő a világon, hiszen 16 800 gyermek-olvasó veszi körül szeretetével. Egyetlen újról és születésnapj kívánságunk, hogy még sok évig mesélhessünk nektek, játékkal nevelhessünk titeket a jóra, igazra. És persze az, hogy mindig tele legyen a levelesládánk. Akik a múlt hónapban megtöltötték: **Les Henrietta**, Szatmárnémeti; **Nagy Zsófia**, Menninger Eszter, Mezőfény; **Kovács Vivien**, Marosvásárhely; **Kerezi Boglárka**, Marti Róbert, Kézdisárazpatak; **Cornea Edina**, Marosfelfalu; **Vita Adrienn**, Disznajó; **Takács Róbert**, Szamosújvár;

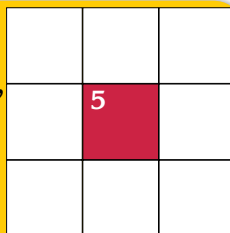
Szilágyi Antónia, Magyar királyfalva; **Soós Noémi**, Brassó; **Rab Ibolya**, Zabola; a **szentegyházi 3-as Óvoda**; a **csíkszentdomokosi Márton Áron Iskola I. B**; a **marosvásárhelyi Al. I. Cuza Iskola** és az **Unirea Líceum előkészítő**, a **R. Guga Iskola I.**; a **gyergyószentmiklósi Fogarasy Mihály Iskola I. A osztálya**; a **sárvásári előkészítő**; a **szinerváralji I. D**; a **szilágycsehi I. A**; a **dési II. D**; a **kovásznai I. C**; a **csíkmenasági előkészítő osztály**.

.....

- **Az élesdi előkészítő osztály** az idén még csak kószol-gatja az iskolai életet. Színes virágkitűzőjük a mesét-játékot, elegáns egyenlőgük és nyakkendőjük a komoly munkát jelképezi, a mosoly pedig azt, hogy jó együtt lenni **Birinyi Éva** tanító nénivel.

Vágd ki a bélyeget,
és ragaszd
a gyűjtőlapra!

E lapszám támogatói:

● Ez a kép még az ősszel készült. Azóta **Kerekes Melinda** és **Menyhárt Katalin** kelementelki óvónők csemetéi túlvannak a Mikulás- és Angyalvárás izgalmán. A székely viselet, a népi tánc és gyermekjátékok minden ünnepüket szebbé, tartalmasabbá teszik.

● **Kovács Andrea** tanító néni egri osztálya is sok örömet osztott és sok örömben részesült a decemberi ünnepek idején. Nekünk is küldtek ajándékot: ezt a csupa-kacagás osztályképet.

● Mint bűvár a tengerben, úgy merül el a marosludasi 1-es Iskola II. C osztálya a Szivárvány izgalmas olvasnivalóiban – írta **László Aletta** tanító néni, és képet is küldött a sok kis vidám Szivárvány-olvasó bűvárról.

Címlap-hátlap:
BAK SÁRA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekes képes lapja.

Kiadja a NAPSUGÁR Kft. Főszerkesztő: ZSIGMOND EMESE. Képszerkesztő: MÜLLER KATI. Lapterv: Könczey Elemér. Honlapszerkesztő: Komáromy László. Műszaki szerkesztő: Várdai Éva. Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.

E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001

A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001 B.C.R., SÚC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR–EDITURA S.R.L. CUI: 210622.

Készült a kolozsvári TipoOffset Kft. nyomdájában. ISSN 1221-776x

Ára 3 LEJ, 400 FT